

Arrest

nr. 57 107 van 1 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 30 mei 2009 het Rijk binnen en dienden op 2 juni 2009 een asielaanvraag in. Op 26 oktober 2010 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing aangaande mevr. X (hierna verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka. Op 10 april 2006 zouden gewapende mannen uw echtgenoot, die regelmatig in opdracht van de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) met zijn tractor zand vervoerde, hebben meegenomen. Omdat u vreesde voor uzelf en uw vijf kinderen vluchtte u op 15 april 2006 samen met uw kinderen naar Poonagary, Palavi in het Vanni gebied. Op 15 december 2008 rukte het leger daar op en vluchtten u en uw kinderen via Sempankundu naar Thapirai en vervolgens naar Samipulam om in februari/maart aan te komen in Kunchu, Paranthan. Dan gingen jullie verder naar Udayarkattu waar jullie een maand verbleven in een

school. Wanneer de bombardementen begonnen, vluchtten jullie naar een bunker. Bij jullie vlucht tijdens één van de gevechten in maart 2009 zijn drie van uw kinderen vermist geraakt. Tot op de dag van vandaag heeft u nog steeds geen informatie over waar ze zijn. Uzelf bent vervolgens samen met uw overgebleven twee kinderen, X (O.V. 6.439.568) en X (O.V. 6.440.124) per tractor gevlucht naar Kompavil, Puthukudiyiruppu. Daar verbleven jullie gedurende 15 dagen in een huis samen met nog andere mensen. Op 30 april 2009 namen jullie 's avonds de boot naar Mannar, waar jullie de volgende ochtend aankwamen. De chauffeur van de boot regelde een huis waar jullie verbleven tot 20 mei 2009. Dan reisden jullie, verstopt tussen koelboxen in een koelwagen, naar Colombo. Een vriend van u die al lange tijd in Colombo woonde, kwam u en uw twee kinderen ophalen en regelde voor jullie een agent die jullie naar Europa zou brengen. Nadat jullie drie nachten bij uw vriend verbleven en drie nachten in het huis van de agent verbleven, was alles voor de reis geregeld en konden jullie vertrekken. In het bezit van een Sri Lankaans paspoort op jullie eigen naam en met jullie eigen geboortedatum reisden jullie naar Maleisië. Daar verbleven jullie drie dagen in het huis van de agent. Dan reisden jullie, elk met een Maleisisch paspoort, verder naar Frankrijk en vervolgens met de trein naar Brussel. Daar liet de agent u en uw kinderen achter op straat. U meldde zich aan bij de lokale politie op 30 mei 2009 en diende op 2 juni 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Vanuit België had u via het Rode Kruis contact met uw echtgenoot die intussen was vrijgelaten en in Jaffna woont.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart uitgegeven door het leger, een kopie van de geboorteakte van uw vijf kinderen, een kopie van uw huwelijksakte, een brief van het Rode Kruis en een attest van een ziekenhuis in Jaffna.

B. Motivering

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) merkt op dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn uw verklaringen niet volledig gelijklopend aan de verklaringen van uw zoon, Nishanthan Kunasekaram (O.V. 6.440.124). Zo verklaarde u dat jullie **vijf dagen** na het meenemen van uw echtgenoot in 2006 zouden zijn vertrokken naar Palavi, in de Vanni (zie gehoorverslag CGVS p.2). Uw zoon verklaarde echter dat jullie **één dag** nadien al waren vertrokken naar Palavi, in de Vanni (zie gehoorverslag CGVS p.4). Dat het hier om een vergissing zou gaan is weinig waarschijnlijk. U gaf expliciet aan dat uw echtgenoot werd meegenomen op 10 april 2006 en dat jullie op 15 april 2006 vertrokken (zie gehoorverslag CGVS p.2). Uw zoon gaf expliciet aan dat zijn vader (uw echtgenoot) op een zaterdag werd meegenomen en dat jullie op de zondag erna vertrokken naar Palavi, in de Vanni (zie gehoorverslag CGVS p.4). Verder verklaarde u dat jullie **in december 2008** uit Palavi weg vluchtte en dat jullie **in maart of april 2009** naar Puthukudiyiruppu gingen (zie gehoorverslag CGVS p.6 tot 9). Echter, uw zoon gaf aan dat jullie **in één nacht** vanuit Palavi naar Puthukudiyiruppu reisden (zie gehoorverslag CGVS p.12). Ten slotte verklaarde u dat jullie **van 30 april tot 20 mei 2009** in Mannar verbleven alvorens naar Colombo te reizen (zie gehoorverslag CGVS p.8 en 11), terwijl uw zoon verklaarde dat jullie vanuit Mannar **dadelijk** naar Colombo reisden (zie gehoorverslag CGVS p.10). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, meer specifiek van uw vertrek uit Jaffna en uw reis van Palavi naar Colombo.

Ten tweede is het vreemd dat u uw land ontvluchtte precies op het moment dat er een einde was gekomen aan het jarenlange gewapend conflict. Nadat het Sri Lankaanse leger op 16 mei 2009 de ganse kuststrook en daarmee ook de vluchtweg van de LTTE afsneed, werd het volledige topkader van de LTTE gedood. Op 17 mei 2009 gaf de LTTE zijn militaire nederlaag toe. Nadat president Rajapakse op 19 mei 2009 in het parlement verklaarde dat 'het volledige eiland bevrijd was van terrorisme' waren de straten van Colombo het toneel van vreugdetaferelen (zie SRB Militaire nederlaag in blauwe map). Aangezien u verklaarde op 20 mei 2009 te zijn vertrokken uit Mannar (zie gehoorverslag CGVS p. 11) en diezelfde dag te zijn aangekomen in Colombo (zie gehoorverslag p. 8) en daar gedurende zes dagen verbleef alvorens het land te verlaten (zie gehoorverslag p. 8), is het quasi onmogelijk dat u niet zou geweten hebben dat de LTTE was verslagen en dat de oorlog gedaan was. Uw vriend die al jaren in Colombo woonde en bij wie u gedurende drie dagen verbleef, zal u logischerwijze van de situatie op de hoogte hebben gebracht alvorens een smokkelaar voor u te regelen. Verder is het ook zeer merkwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de vluchtelingenkampen waar 100.000en burgers naartoe gingen (zie gehoorverslag p. 11). Opvallend is ook dat u niet wist wanneer Kilinochchi, de administratieve hoofdstad van de LTTE, is ingenomen door het leger (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Nochtans kan van u worden verwacht dat u dit kunt situeren.

Ten derde stelt het CGVS vast dat uw vrees louter gebaseerd is op uw persoonlijke veronderstellingen. Op de vraag wat er met u zou gebeuren indien u zou terugkeren naar Jaffna stelde u dat het Sri Lankaans leger misschien zou denken dat u de LTTE heeft geholpen omdat u in Vanni gebied leefde (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Nochtans heeft u op geen enkele manier aangegeven dat het leger zou weten dat u in de Vanni zou hebben verbleven. U was sinds december 2008 steeds op de vlucht en u heeft daarbij nergens gesproken over controles door het leger of dergelijke. Aangezien u van Mannar naar Colombo verstoopt zat, werd u ook niet gecontroleerd aan de checkpoints. Het is dus niet waarschijnlijk dat het leger van uw verblijf in de Vanni op de hoogte was, laat staan dat ze actief naar u op zoek zouden zijn. Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat enkel uw echtgenoot effectief voor de LTTE zou hebben gewerkt. Hij werd volgens uw verklaringen echter in maart 2010 reeds vrijgelaten (zie gehoorverslag p. 4). Dit wijst erop dat hij niet langer verdacht wordt van LTTE affiliatie. Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart van het leger, de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en uw gezinssamenstelling. Deze volstaan echter niet om uw asielrelaas en uw vrees voor vervolging of ernstige schade te staven.

Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw zoon Nishantan Kunasekaram eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing aangaande dhr. Nishanthan KUNASEKARAM (hierna verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Sri Lanka, meerbepaald uit Jaffna. U bent een Tamil. U verklaarde dat waarschijnlijk het Srilankaanse leger in april 2006 uw vader meenam bij een huiszoeking. Uw vader vervoerde regelmatig zand voor de "Liberation Tigers of Tamil Eelam" (LTTE) met zijn tractor. Sindsdien was uw vader vermist. U zou de dag daarop, met uw moeder, Kunasekaram Pusparani (O.V. 6.439.568) en uw broers en zussen, naar Palavi, in het Vanni gebied, zijn verhuisd. Toen de oorlog daar uitbrak eind 2008, reisde u vanuit Palavi, via de bossen van Udayarkattu naar Puthukudiyiruppu, dit in één nacht. In die nacht zouden drie kinderen van uw familie zijn vermist zijn geraakt. Vanuit Puthukudiyiruppu reisde u, samen met uw moeder en jongste zus, opnieuw in één nacht, over zee naar Mannar en van daaruit naar Colombo. Dan reisden jullie, verstoopt tussen koelboxen in een koelwagen, naar Colombo. Een vriend van uw moeder, die al lange tijd in Colombo

woonde, kwam jullie ophalen en regelde voor jullie een agent die jullie naar Europa zou brengen. Nadat jullie enkele nachten bij die vriend en drie nachten in het huis van de agent verbleven, was alles voor de reis geregeld. U reisde via Maleisië naar Frankrijk van waaruit jullie naar België kwamen. Daar liet de agent u, uw moeder en uw zus achter op straat. U meldde zich aan bij de lokale politie op 30 mei 2009 en diende op 2 juni 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Vanuit België had u via het Rode Kruis contact met uw vader die intussen was vrijgelaten en in Jaffna woont.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart neer, uitgegeven op 26 mei 2008, evenals een geboorteakte. Uw moeder legde ter staving van haar asielaanvraag geboorteakten neer van alle kinderen, evenals een kopie van de huwelijksakte en haar eigen identiteitskaart, uitgegeven door het leger, een brief van het Rode Kruis en een attest van een ziekenhuis in Jaffna.

B. Motivering

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) merkt op dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn uw verklaringen niet volledig gelijklopend aan de verklaringen van uw moeder, Kunasekaram Pusparani (O.V. 6.439.568). Zo verklaarde uw moeder dat jullie **vijf dagen** na het meenemen van uw vader in 2006 zouden zijn vertrokken naar Palavi, in de Vanni (zie gehoorverslag CGVS p.2). U verklaarde echter dat jullie **één dag** nadien al was vertrokken naar Palavi, in de Vanni (zie gehoorverslag CGVS p.4). Dat het hier om een vergissing zou gaan is weinig waarschijnlijk. Uw moeder gaf expliciet aan dat uw vader werd meegenomen op 10 april 2006 en dat jullie op 15 april 2006 vertrokken (zie gehoorverslag CGVS p.2). Uzelf gaf expliciet aan dat uw vader op een zaterdag werd meegenomen en dat jullie op de zondag erna vertrokken naar Palavi, in de Vanni (zie gehoorverslag CGVS p.4). Verder verklaarde uw moeder dat jullie **in december 2008** uit Palavi weg vluchtte en dat jullie **in maart of april 2009** naar Puthukudiyiruppu gingen (zie gehoorverslag CGVS p.6 tot 9). Echter, uzelf gaf aan dat u **in één nacht** vanuit Palavi naar Puthukudiyiruppu reisde (zie gehoorverslag CGVS p.12). Ten slotte verklaarde uw moeder dat jullie **van 30 april tot 20 mei 2009** in Mannar verbleven alvorens naar Colombo te reizen (zie gehoorverslag CGVS p.8 en 11), terwijl u verklaarde dat u vanuit Mannar **dadelijk** naar Colombo reisde (zie gehoorverslag CGVS p.10). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, meer specifiek van uw vertrek uit Jaffna en uw reis van Palavi naar Colombo.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat u zeer weinig kennis hebt over recente gebeurtenissen in Sri Lanka. Zo wist u niet wanneer de stad Kilinochchi, toch de administratieve hoofdstad van de LTTE, in handen zou zijn gevallen van het leger (zie gehoorverslag CGVS p.11). Zo wist u niet wie nu het hoofd (president of anderen) is in Sri Lanka én wist u niets over eventuele verkiezingen die er in Sri Lanka zijn gehouden (zie gehoorverslag CGVS p.12). Zo wist u zelfs niet wat de hoofdstad is van Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS p.16), hoewel u zelf verklaarde al in Colombo te zijn geweest net voor uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS p.16). U kon hoe dan ook niets vertellen over Colombo stad. U kon niets vertellen over de vluchtelingenkampen in Sri Lanka en zelfs in uw eigen woorden wist u niets te zeggen over de huidige situatie in Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS p.18). En ten slotte verklaarde u verkeerdelijk dat u Sri Lanka verliet eind mei 2009 toen de oorlog nog bezig was. Immers, nadat het Sri Lankaanse leger op 16 mei 2009 de ganse kuststrook en daarmee ook de vluchtweg van de LTTE afsneed, werd het volledige topkader van de LTTE gedood. Op 17 mei 2009 gaf de LTTE zijn militaire nederlaag toe. Nadat president Rajapakse op 19 mei 2009 in het parlement verklaarde dat 'het volledige eiland bevrijd was van terrorisme' waren de straten van Colombo het toneel van vreugdetaferefen (zie SRB Militaire nederlaag in blauwe map). Aangezien u verklaarde eind mei 2009 te zijn vertrokken uit Sri Lanka, is het quasi onmogelijk dat u niet zou geweten hebben dat de LTTE was verslagen en de oorlog gedaan was.

Ten derde stelt het CGVS vast dat uw vrees louter gebaseerd is op uw persoonlijke veronderstellingen. Op de vraag wat er zou gebeuren indien u zou terugkeren naar Jaffna, stelde u dat het Sri Lankaans leger u zou lastig vallen omdat u destijds samenwerkte met uw vader (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Nochtans dient te worden opgemerkt dat, hoewel uw vader effectief voor de LTTE zou hebben gewerkt, hij in maart 2010 reeds vrijgelaten werd (zie gehoorverslag p. 4). Dit wijst erop dat hij niet langer verdacht wordt van LTTE affiliatie. Aldus is het niet geloofwaardig dat u op basis van medewerking met uw vader, wel zou worden opgepakt.

Ten vierde kende u geen enkel gegeven dat zouden staan vermeld op uw paspoort waarmee u vanuit Sri Lanka naar België reisde (zie gehoorverslag CGVS p.14 en 15). U kende noch de naam, noch de geboortedata, noch de geboorteplaats, noch het visum dat in uw paspoort zou staan vermeld. Gezien

de huidige strenge individuele en grondige grenscontroles die gebeuren in de internationale luchthavens, is het niet geloofwaardig dat u reisde met een paspoort waarvan u niet meer gegevens bekend waren. Evenmin kende u enige vliegtuigmaatschappij waarmee u zou hebben gereisd naar België. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat uw moeder tijdens die reis identiteitsdocumenten van u en haar op zak had, meerbepaald in haar handbagage in het vliegtuig, zoals u zelf verklaarde (zie gehoorverslag CGVS p.15). Dit terwijl jullie met valse paspoorten zouden hebben gereisd. Deze ongeloofwaardige verklaringen inzake uw reis naar België ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen enkel uw identiteit, niet meer dan dat. De documenten van uw moeder, zijnde een identiteitskaart van het leger, de geboorteaktes van de andere kinderen en een huwelijksakte bevestigen louter haar identiteit en die van de kinderen. Deze documenten weerleggen geenszins bovenstaande vaststellingen.

Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw moeder KUNASEKARAM Pusparani (O.V. 6.439.568) eveneens een weigeringbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers "zijn niet akkoord met [de bestreden] beslissing[en] en zeker niet met de motivering ervan waarbij hen het statuut als vluchteling in de zin van de conventie van Genève en het subsidiaire beschermingsstatuut werden geweigerd" en onderwerpen de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Zij voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht

van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers citeren "*artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951*" en "*menen dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of zij voldoen aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling*".

3.2. Verzoekers zouden Sri Lanka hebben verlaten uit vrees voor vervolging omwille van de activiteiten van verzoeksters echtgenoot voor het LTTE en omdat zij op de vlucht waren voor de oorlog. Hun asielaanvragen werden afgewezen omdat de verklaringen van verzoekers dermate vaag en tegenstrijdig voorkomen dat er geen geloof kon worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas, de algemene situatie in Sri Lanka positief geëvolueerd is en de burgeroorlog sinds mei 2009 voorbij is.

3.3. Verzoekers "*verwijzen naar de stukken die zij hebben voorgelegd tijdens hun asielprocedure*", met name een "*identiteitskaart uitgegeven door het leger*", "*Kopie van de geboorteaktes van de vijf kinderen*", "*Kopie huwelijksakte*", "*Brief van het Rode kruis*" en een "*Attest van het ziekenhuis van Jaffna*" en voeren aan dat "*Zij zullen via hun echtgenoot, respectievelijk vader proberen nog extra documenten te verzamelen om aan te tonen dat zij werkelijk op dit ogenblik niet kunnen terugkeren.*"

3.3.1. De neergelegde fotokopieën van de akten van de burgerlijke stand kunnen samen met de neergelegde identiteitskaarten slechts een begin van bewijs van de identiteit van verzoekers vormen maar staven niet hun asielrelaas. Daargelaten dat het attest van het ziekenhuis van Jaffna niet vertaald is en deels onleesbaar is door vlekken, is een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

3.3.2. Verzoekers leggen geen paspoort neer en staven evenmin hun reisweg terwijl ze met hun eigen paspoort reisden. Terzijde gelaten dat verzoekers aanvankelijk gelogen hebben over het bezit van een eigen paspoort en pas op het CGVS toegaven eigen documenten te hebben, blijkt dat verzoekers hun reis voorbereid hebben, hiervoor met succes beroep deden op hun nationale autoriteiten en legaal reisden. Dit blijkt overigens ook uit hun eerste verklaringen dat zij hun overige identiteitsstukken bijhielden in hun handbagage zodat bezwaarlijk kan verondersteld worden dat verzoekers met identiteitsdocumenten op twee verschillende identiteiten zouden reizen. De Raad ziet dan ook niet in waarom zij een beroep dienden te doen op een smokkelaar om legaal naar Europa te reizen wat hen hoe dan ook niet ontslaat om via reisbescheiden hun reis en aankomst aan te tonen. Hun beweringen "*De smokkelaar toonde de paspoorten, niet ik, de smokkelaar gaf nooit een paspoort aan ons*" (gehoorverslag CGVS, verzoeker, p.14), is gezien de systematische strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten in het kader van de strijd tegen illegale immigratie en terrorisme geheel ongelooftwaardig en doet afbreuk aan hun oprechtheid en algehele geloofwaardigheid.

3.4. Verzoeker voert van zijn kant aan dat ernstige psychische problemen hem hebben belet "*op een coherente wijze te antwoorden op de gestelde vragen*". Hij legt ter terechtzitting het psychologisch verslag neer dat in het verzoekschrift werd vermeld. Vooreerst kan uit het administratief dossier blijken dat verzoeker geen gewag maakte van enige psychische problemen niettemin hem uitdrukkelijk gevraagd werd of er problemen waren en aangegeven werd dat hij deze diende te melden. Pas wanneer verzoeker eenvoudige vragen kreeg voorgelegd als "*Weet u in welk jaar u naar Maleisië vloog?*" en "*wat de hoofdstad is van de Vanni?*" en geconfronteerd werd met de ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen, sprak hij van "*een spinning haed*", "*hoofdpijn*" of een "*probleem met mijn hoofd*" (gehoorverslag CGVS, p.6, 17 en 20). Nu geen psychologische problemen werden gemeld kan, zoals de bestreden beslissing opmerkt, slechts blijken dat zijn antwoorden op de kennisvragen geheel ondermaats zijn. De CGVS heeft echter niet ingezien dat verzoeker zeer zwak begaafd is terwijl

verzoeker nochtans zelf heeft verklaard dat hij tot het vijfde jaar naar school geweest was en dan is afgehaakt omdat hij toen nog niet kon lezen en schrijven (zie CGVS-verhoor). Verder kan worden vastgesteld dat verzoeker niet eens de hoofdstad van Sri Lanka of zijn regio kent en niet wist of de oorlog al beslecht was toen hij vertrok in mei 2009, maar hij wel vragen over zijn familie kon beantwoorden en zijn reisweg van Mannar naar Colombo langs de kust per boot en verder met het vliegtuig naar Maleisië en dezelfde dag naar Frankrijk. Aldus beantwoordt verzoeker wel de vragen die hij zelf heeft meegemaakt maar ontbreekt hem minimale algemene kennis en de kennis die door een normaal begaafd persoon via de radio of andere sociale kanalen wordt verkregen. Het ter terechtzitting neergelegde medisch attest bevestigt evenmin psychologische problemen maar wel dat verzoeker neerslachtig is en hoofdpijn heeft en wijt dit aan *“ontheemding”* en een gevoel van *“eenzaamheid”*. Verder blijkt uit de gerechtsdocumenten dat verzoeker geen vat heeft op wat wel en niet kan in de Belgische maatschappij, en wat moreel onaanvaardbaar is. Verzoekers zwakke cognitieve ontwikkeling beperkt aldus niet enkel zijn inzicht in de bredere directe omgeving maar ook zijn moreel oordeelsvermogen. In casu moeten dan ook zijn antwoorden over de niet-persoonlijke ervaringen van verzoeker uit de debatten worden geweerd.

3.5. Het verzoekschrift beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas. Het louter bevestigen van de voorgehouden asielmotieven en opmerkingen als *“het niet is omdat zij kunnen vluchten zijn, dat ze niet gezocht werden”* kunnen de gegrondheid van de asielaanvraag niet aantonen.

3.6. Hoe dan ook, los van de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas en daargelaten dat verzoekers niet aantonen dat verzoeksters echtgenoot als vrachtwagenchauffeur *“enigszins”* actief was voor de LTTE, bestonden de activiteiten van haar man uit het sporadisch vervoeren van zand voor het LTTE *“Omdat ze meer geld gaven als hij voor de LTTE”* werkte en omdat hij veronderstelde dat indien hij weigerde ze *“hem bang [zouden] maken”* (gehoorverslag CGVS, verzoekster, p.10). Indien verzoeksters echtgenoot derhalve vrijwillig besloot om diensten te verlenen aan de LTTE omdat dit lucratiever was, wordt niet toegelicht wat en waarom hij vreesde indien hij zou weigeren. Tevens beperkten de contacten tussen haar echtgenoot en de LTTE zich tot sporadische praktische dienstverlening, was hij derwijze slechts indirect actief voor het LTTE maar maakte er geen deel van uit. Het kan dan ook niet overtuigen dat hij door de Srilankaanse autoriteiten louter omwille van dergelijke activiteiten als een bedreiging zou worden beschouwd. Het feit dat hij intussen in maart 2010 is vrijgelaten is hiervan niet enkel een bevestiging maar toont ook aan dat er geen redenen zijn om enigszins te vrezen voor vervolging. Dat zijn familie daarentegen wel nog geviseerd wordt, zelfs dermate dat zij nood hebben aan internationale bescherming, kan dan ook bezwaarlijk overtuigen.

3.7. Verzoeksters bewering dat drie van haar kinderen verdwenen zijn, kan bezwaarlijk overtuigen nu deze kinderen in Sri Lanka verblijven en dus traceerbaar zijn. Overigens is dit strijdig met de brief van het Rode Kruis waarin wordt bevestigd dat verzoekster contact heeft met haar familie in Sri Lanka en deze het goed stelt. Dit stuk staft dan ook evenmin het voorgehouden asielrelaas.

3.8. De verzoekende partijen voeren aan dat *“Tamils die uit het Noorden van Sri Lanka afkomstig zijn, kunnen nog steeds beschouwd worden als vluchtelingen, indien ze beantwoorden aan bepaalde profielen en deze worden vrij goed omschreven in het document van het UNHCR van 5 juli 2010 dat is toegevoegd [aan het verzoekschrift]”*. De verzoekende partijen citeren een passage uit dit document aangaande *“POTENTIAL RISK FILES - Persons suspected of having links with the liberation Tigers of tam ii Eelam”* en meent dat *“Dit is dan ook zeker van toepassing op verzoekers hun situatie. Zij hebben altijd in LTTE gebied verblijven, zie de stukken die zij hebben voorgelegd. Het CGVS twijfelt bovendien ook op geen enkele wijze aan het feit dat verzoekers afkomstig zijn uit Sri Lanka, dat zij afkomstig zijn uit het Noorden van Sri Lanka en dat voor hun vertrek uit hun land van herkomst zij hier ook verbleven”* doch zou *“met al deze argumenten geen rekening gehouden”* hebben.

3.8.1. In de *“UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM SRI LANKA”* van *“5 July 2010”* wordt gesteld dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het noorden nog nood hebben aan internationale bescherming, maar enkel Tamils met een bepaald profiel, te weten personen die verdacht worden banden te onderhouden met het LTTE, journalisten, *“Civil Society”*- of *“Human Rights”*- activisten, vrouwen en kinderen met een bepaald profiel, en LGBT-individueel, en dat derhalve elk dossier individueel dient te worden onderzocht. De verzoekende partijen

tonen echter niet aan dat haar echtgenoot/zijn vader, laat staan verzoekende partijen zelf over dergelijk profiel zou beschikken. Evenmin maken verzoekers aannemelijk dat zij louter omwille van hun Tamil-etnie nood zouden hebben aan internationale bescherming.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. De verzoekende partijen voeren aan *“Dat de bestreden beslissing een flagrante schending is van het subsidiaire beschermingsstatuut en de materiële motiveringsverplichting”* nu zij menen in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming omdat zij *“tot 1 van de 3 subgronden van de subsidiaire bescherming behoort die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie”*. Verzoekster argumenteert dat *“De algemene toestand in Sri Lanka is nog steeds ernstig, er is weliswaar geen sprake van een intern gewapend conflict, maar wel van willekeurig arrestaties, vervolgingen en misbruik van de PTA act om burgers willekeurig te arresteren. Zeker mensen die uit LTTE gebied afkomstig zijn en dan nog in de gevangenis hebben gezeten en ontsnapt zijn. Niet alleen de algemene toestand in Sri Lanka maken het voor verzoekers onmogelijk om terug te keren maar ook hun persoonlijke toestand”*.

4.1.1. Verzoekende partijen beperken zich tot loutere beweringen, en wat de subsidiaire bescherming betreft wordt niet toegelicht van welke van de drie vormen van ernstige schade, zoals aangegeven in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, verzoekers bij een eventuele terugkeer het slachtoffer kunnen worden. Aldus dient te worden vastgesteld dat waar verzoekende partijen, wat artikel 48/4, §2, a en b betreft, zich beroepen op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De relevantie van de hypothetische bewering *“Het valt in het huidige naoorlogse klimaat niet in te schatten hoe de situatie in Sri Lanka zal verlopen, noch hoe en of de overgebleven tamil tigers zich zullen hergroeperen”* wordt niet aangetoond te meer nu de oorlog reeds lange tijd is afgelopen en intussen een zekere stabiliteit en vooruitgang is vastgesteld. Verder is de aanvoering *“Dat zij niet weten wat of exact met hun vader is gebeurd en wat er nog kan gebeuren dat de rest van hun familie nog vermist is”* strijdig met de melding in het verzoekschrift dat de vader vrijgelaten werd in maart 2010 en met het attest van het Rode Kruis dat de familie het goed stelt. Verder ziet de Raad niet waarom verzoekers *“gescheiden [zouden] moeten leven in een land waar het moeilijk overleven is”* nu de oorlog voorbij is en verzoeksters echtgenoot niet verontrust wordt. Evenmin tonen verzoekers aan dat in Sri Lanka *“niemand hun taal spreekt”*. Verzoekers die zelf geen enkele politieke binding hebben, noch een profiel werd aangemeten, noch in de bijzondere negatieve belangstelling staan van de Sri Lankaanse overheid, tonen niet aan waarom zij dienden te vluchten nadat de oorlog afgelopen was tenzij dit een persoonlijke keuze was. Aldus kan slechts blijken dat verzoekster er voor koos om drie van haar kinderen achter te laten. Anders besluiten zou immers betekenen dat verzoekster enkel -overigens met succes- beroep deed op haar overheid om te reizen naar het buitenland en niet op hun diensten om -in zoverre nodig- haar kinderen op te sporen. Evenmin kan worden aangenomen dat de Sri Lankaanse autoriteiten verzoekers enkel steunen in hun migratiepogingen maar niet om drie kinderen van hun landgenoten op te sporen. Verzoekers maken overigens geen gewag van enige poging hiertoe.

4.1.2. Aangezien de verzoekende partijen uitdrukkelijk erkennen dat er in Sri Lanka geen sprake meer is van een gewapend conflict, beroept zij zich voor de subsidiaire bescherming niet op artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Waar verzoekers verder aanvoeren dat zij *“vrezende dat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst”* benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het

toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet werd er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK